

nogen nærmere Characteristik af Factum eller Opgivelse af de Lovbestemmelser, som derpaa maatte være at anvende.

Helken.

Richard.

Udvalgets Fleertal beklager i høi Grad dette Resultat. Det kan naturligtviis ikke betvivles, at Justitsministeren er paa det Rene med, hvorpaa den eventuelle Actionsordre skal gaae ud, og det vilde altsaa have været saare let for ham at meddele Udvalget dette; om en „nærmere Characteristik af Factum“ har der jo ikke været Tale, og Udvalget har i sin Skrivelse udtryffeligt udtalt, at man ikke forlangte en Opgivelse af de Lovbestemmelser, som maatte være at anvende i den paatænkte Sag. Justitsministeren har imidlertid ikke fundet sig tilskyndet til at imødekomme Udvalgets Ønsker, af Grunde, hvorom Udvalget ikke kan have nogen Mening. Man beklager dette saameget mere, som man ikke kan Andet end antage, at man, naar Ministeren havde opgivet, for hvilken Forbrydelse den Paagjældende agtes tiltalt, hurtigt og let vilde kunne være kommen til en endelig Indstilling i den foreliggende Sags Realitet; hvilken Forbrydelse, Ministeren end havde nævnt som Sagens Gjenstand — hvorom man ikke skal tillade sig at fremsætte nogen Gissning —, maa man ansee det for overveieende sandsynligt, at man, isølge de ovenfor udviklede Anstuelser, vilde være kommen til det Resultat, at indstille til Thinget at give sit Samtykke til Sags Anlæg imod den paagjældende Folkethingensmand for denne Forbrydelse. Den hele, lidet hyggelige Sag vilde saaledes efter al Rimelighed i Løbet af meget kort Tid kunne være bragt til Ende, paa en Maade, som, navnlig efter Sagens særlige Bestaffenhed, uden Tvivl maatte ansees som den meest tilfredsstillende for alle Parter.

Sagen stiller sig nu anderledes. For Principets Skyld kan man, efter Udvalgets Fleertals Mening, ikke opgive det som en i Almindelighed nødvendig Betingelse for Med-

delelsen af Samtykke til Sags Anlæg imod en Rigsdagsmand, medens Rigsdagen er samlet, at det opgives, hvad det er for en Forbrydelse, hvori han formenes at have gjort sig skyldig. Udvalgets Fleertal kan derfor ikke indstille til Thinget at vedtage en Beslutning, hvorved det begjærte Samtykke i den foreliggende Sag uden videre meddeles, hvormeget man end er tilbøjelig til at gjøre Alt for jo før jo hellere at see Sagen bragt til Ende. Ligesom Udvalgets Fleertal imidlertid paa den anden Side, af særligt Hensyn til Sagens eienbommelige Bestaffenhed, dog ikke vilde ansee det rigtigt at indstille til Thinget at nægte det begjærte Samtykke, saaledes har man i den Omstændighed, at Rigsdagens Møder nu skulle udsættes for flere Maanedes, troet at finde Opfordring til at forelægge Sagen for Folkethinget paa en nogen anden Maade, end man under andre Omstændigheder vilde have anseet for rigtigst. Hvis Tiden for Rigsdagens factiske Sammenværen ikke havde været saa kort, vilde Fleertallet have indstillet til Thinget at beslutte at sætte Sagen i Bero, indtil man fra Ministeriets Side havde faaet forelagt et bestemt Forslag til Beslutning, hvorved Folkethinget i Henhold til Grundlovens § 61 meddelede Samtykke til at den paagjældende Rigsdagsmand sættes under Tiltale, medens Rigsdagen er samlet, med deri indeholdt Angivelse af, for hvilken Forbrydelse Tiltalen agtes iværksat. Da det imidlertid vilde være lidet ønskeligt, om Sagens Afgjørelse muligen skulde henligge i ubestemt Tid, og da man, som ovenfor bemærket, gaaer ud fra den Forudsætning, at man i Realiteten vilde komme til det Resultat at indstille til Thinget at meddele det forlangte Samtykke, mener Udvalgets Fleertal, at det vel kan forsvares at tage det mindre strengt med det i og for sig Correcte, naar man kun kan finde en Form, hvorunder det ovenomhandlede Principets Rigtighed og Gylbigheid i sin Almindelighed hævedes.